



ศึกษาความต้องการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนริมคลองประเวศบุรีรมย์
เขตลาดกระบัง เพื่อพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

A STUDY OF THE INVOLVEMENT OF PEOPLE IN THE COMMUNITIES
ALONG KHLONG PRAWET BURI ROM FOR DEVELOPMENT
COMMUNITY TO BE SUSTAINABLE TOURISM

ภณสิทธิ์ อนันยะ

Panasit Onya

คณะบริหารธุรกิจ สาขาการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยกรุงเทพสุวรรณภูมิ

Faculty of Business Administration, Department of Tourism, Bangkok Suvarnabhumi University

E-mail: jabjune_jabjune@hotmail.com

Received January 9, 2021; Revised April 15, 2021; Accepted April 29, 2021

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบังที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน และเพื่อศึกษาความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบัง เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ประชาชนในชุมชนริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบัง จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ Independent Samples t-test และ One-way ANOVA ผลการศึกษาพบว่าด้านการเสนอความคิด การวางแผน และการตัดสินใจ พบว่า ประชาชนมีระดับความต้องการอยู่ในระดับปานกลาง ด้านการดำเนินการและการปฏิบัติการ พบว่า ประชาชนมีระดับความต้องการ อยู่ในระดับปานกลาง ด้านการรับและแบ่งปันผลประโยชน์ ด้านการติดตามและประเมินผล พบว่า ประชาชนมีระดับความต้องการ อยู่ในระดับน้อย และจากการศึกษาความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวริมคลองประเวศบุรีรมย์พบว่า อายุ อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ที่แตกต่างกันมีผลต่อความต้องการมีส่วนร่วมแตกต่างกัน ส่วนเพศ สถานภาพ และระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีผลต่อความต้องการมีส่วนร่วมไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: ความต้องการ, การมีส่วนร่วมของประชาชน, แหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน



Abstract

This study aims to study the need for participation of people in the community along the Khlong Prawet Burirom canal, Ladkrabang district, to develop communities as a sustainable tourism attraction and to study the differences of public participation in the management of tourist attractions along the Khlong Prawet Burirom canal, Ladkrabang district. This study deployed a quantitative research method which the sample used for this study was 400 people in the community along Klong Prawet, Burirom canal, Ladkrabang district. The tool used to collect the data was questionnaire and the statistics used to analyze the data were Percentage values, Independent Samples t-test and One-way ANOV. The results of the study were as follows; In the aspect of the presentation of thinking, planning and decision-making, it was found that the people had a moderate level of need; In terms of operations and implementation, it was found that people had levels of needs in moderate level; In terms of receiving and sharing benefits, the monitoring and evaluation, it was found that the people had a level of need at low level. From the study of the differences of public participation in the management of tourist attractions along the Klong Prawet Burirom canal, it was found that the different age, occupation and average monthly income factors influenced the need for participation differently whereas the different gender, status, and educational level had no effect the need for participation.

Keyword: Need, Public participation, Sustainable Tourist attractions

บทนำ

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยยังคงมีแนวโน้มเติบโตอย่างต่อเนื่อง และมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจไทย ประเทศไทยยังคงมีศักยภาพและโอกาสทางการท่องเที่ยวมากมาย อาทิ ความหลากหลายของทรัพยากรธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละพื้นที่ โดยในปี พ.ศ. 2560 World Economic Forum : WEF ได้จัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทยอยู่อันดับที่ 32 จาก 137 ประเทศ สูงขึ้นจากอันดับของปีที่ผ่านมา โดยประเทศไทยมีคะแนนภาวะเศรษฐกิจมหภาคและโครงสร้างพื้นฐานที่ดีขึ้น ซึ่งอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทยอย่างมาก ปี พ.ศ. 2559 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีผลกระทบทางตรงต่อเศรษฐกิจของประเทศไทย คิดเป็นมูลค่า 1.29 ล้านล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 9.20 ของผลิตภัณฑ์



มวลรวมภายในประเทศ (GDP) อีกทั้งมีการเติบโตโดยเฉลี่ยร้อยละ 6.7 ต่อปี ต่อเนื่องไปถึงปี พ.ศ. 2570 ซึ่งคาดว่าในปี พ.ศ. 2570 อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะมีมูลค่าประมาณ 2.71 ล้านล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 14.30 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (กรมการท่องเที่ยว, 2561)

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์พัฒนาการท่องเที่ยว พ.ศ. 2561-2564 เสนอต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติพิจารณา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อฟื้นฟูและกระตุ้นภาคการท่องเที่ยวให้ขยายตัวและเกิดความยั่งยืน เพื่อเร่งรัดและสร้างศักยภาพในการหารายได้จากการท่องเที่ยว เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยให้มีความพร้อมทั้งด้านคุณภาพการแข่งขัน และให้เกิดการสร้างรายได้ และกระจายรายได้ควบคู่ไปกับการพัฒนาที่ยั่งยืน (กรมการท่องเที่ยว, 2561)

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับนี้จึงเน้นการส่งเสริมและพัฒนาการให้ข้อมูลและองค์ความรู้ ในการพัฒนาการท่องเที่ยวแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยว และช่วยประสานงานในการพัฒนาการท่องเที่ยวของหน่วยงานต่าง ๆ รวมถึงการกำกับดูแลธุรกิจและบุคลากรที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว พัฒนาคุณภาพของสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยว บุคลากรในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว รวมถึงความสะอาดและความปลอดภัยในการท่องเที่ยว เน้นความยั่งยืนของการท่องเที่ยว ด้วยการพัฒนาที่อยู่บนพื้นฐานของความสมดุลทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยรักษาไว้ซึ่งอัตลักษณ์ของพื้นที่ และเป็นที่ยอมรับในระดับสากล โดยการนำเกณฑ์ในระดับสากลมาใช้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวหรือมาตรฐานการท่องเที่ยวไทยเป็นที่ยอมรับในระดับสากล (กรมการท่องเที่ยว, 2561)

เนื่องด้วยในบริเวณเขตลาดกระบังนั้นมีสถานที่ทางประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจ ควรค่าแก่การพัฒนาและอนุรักษ์ไว้นั้นคือคลองประเวศบุรีรมย์ ซึ่งเป็นคลองขุดที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดเกล้าฯ ให้เจ้าพระยาสุรวงศ์ไวยวัฒน์ให้ขุดต่อจากคลองพระโขนงไปเชื่อมกับแม่น้ำบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา เริ่มขุดตั้งแต่ พ.ศ. 2421 แล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2423 มีความยาวทั้งสิ้น 1150 เส้น (46 กิโลเมตร) (วิกิพีเดีย, สืบค้นออนไลน์) คลองประเวศบุรีรมย์ช่วงเขตลาดกระบังนั้นมีแหล่งท่องเที่ยวริมคลองมากมาย เช่น วัดลาดกระบัง วัดปลูกศรัทธา ตลาดหัวตะเข้ โรงเจเฮงเฮงตัว และวัดสุทธาโภชน์ เป็นต้น นอกจากนี้ประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณริมสองฝั่งคลองประเวศบุรีรมย์บริเวณเขตลาดกระบังต่างมีวิถีชีวิตที่เป็นเอกลักษณ์ คือ การอยู่ร่วมกันของผู้นครริมสองฝั่งคลองล้วนต่างศาสนาและวัฒนธรรม แต่อยู่กันแบบถ้อยทีถ้อยอาศัย แบ่งปันซึ่งกันและกัน มีสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกันและอยู่ภายใต้กฎระเบียบร่วมกันอย่างสงบสุข

จากความสำคัญดังกล่าวผู้วิจัยจึงเกิดความสนใจที่จะศึกษาความต้องการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบัง เพื่อที่จะได้ทราบความต้องการของ



ประชาชนริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบัง และเพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนสืบไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบังที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบัง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบการวิจัย

เพื่อให้ได้คำตอบตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยผู้วิจัยจึงใช้รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ในการศึกษาครั้งนี้ โดยจะนำเสนอข้อมูลในเชิงตัวเลขทางสถิติ เช่น ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นประชากรอาศัยในเขตพื้นที่บริเวณริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบังมีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 12,908 คน โดยแบ่งออกเป็น 9 ชุมชน (ที่มา: สำนักงานเขตลาดกระบัง, 2562)

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรที่อาศัยในเขตพื้นที่บริเวณริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบัง

ลำดับที่	ชุมชน	จำนวนประชากร (คน)
1	ชุมชนมิตรปลูกศรัทธา	2,455
2	ชุมชนวัดสังฆราชา	1,190
3	ชุมชนหลังวัดลานบุญ	619
4	ชุมชนสองฝั่งคลอง	840
5	ชุมชนบำรุงرين	875
6	ชุมชนเคหะนครสอง	3,000
7	ชุมชนมาเรียลัย	1,733
8	ชุมชนประชาร่วมใจ	1,276
9	ชุมชนเลียบคลองมอญ	920
รวม		12,908



2.2 กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ เนื่องจากการประชากรมีจำนวนที่แน่นอน ผู้วิจัยจึงเลือกใช้สูตรทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane) ในการคำนวณหาขนาดของประชากรตัวอย่าง (W.G Cochran, 1977; อ้างอิงใน กัลยา วานิชย์บัญชา, 2549 : 74) ดังนั้นขนาดกลุ่มตัวอย่าง คือ 383 คน แต่ทั้งนี้ผู้วิจัยขอปรับใช้เพิ่มขึ้นเป็น 400 คนเพื่อให้มีการกระจายของกลุ่มตัวอย่างไปทุกชุมชนซึ่งเป็นจำนวนที่ไม่น้อยไปกว่าที่กำหนด และใช้หลักการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบโควต้า (Quota sampling) ตามสัดส่วนแต่ละชุมชน

3. เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการมีส่วนร่วมที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน
2. กำหนดกรอบแนวคิด และขอบเขตของคำถามในการวิจัยให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายและความสำคัญของการวิจัย
3. ดำเนินการสร้างแบบสอบถามฉบับร่าง และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องหลังจากผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาและตรวจสอบ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะมาแล้ว ผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงแก้ไข

แบบสอบถามที่ได้ทำการปรับปรุงเรียบร้อยแล้วจำนวน 30 ชุด นำไปทำการทดสอบ (Pre-Test) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะประชากรคล้ายกับกลุ่มตัวอย่างจริง เพื่อทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามในส่วนของข้อคำถามที่มีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) การหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) โดยค่าความเชื่อมั่นต้องได้ตั้งแต่ 0.7 ขึ้นไป จากการทดสอบแล้วพบว่า Alpha ของแบบสอบถามในภาพรวมเท่ากับ .951

ผลการวิจัย

การศึกษาความต้องการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบัง ที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน พบผลการวิจัยดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง เป็นแบบความน่าจะเป็น (Probability Sampling) และทำการเก็บข้อมูลแบบง่าย (Sample Random Sampling) ซึ่งให้ผลการวิเคราะห์ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 58.00 เพศชาย จำนวน 169 คนคิดเป็นร้อยละ 42.00 มีอายุต่ำกว่า 30 ปี 155 คน คิดเป็นร้อยละ 42.00 รองลงมาคือ อายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไป จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.00 รองลงมาอายุ 41-50 ปี จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 21.00 และน้อยที่สุดคือ อายุ 30-40 ปี จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 19.00 ตามลำดับ มีสถานภาพสมรส จำนวน 236 คน คิดเป็นร้อยละ 59.00 รองลงมาคือ สถานภาพโสด จำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 และน้อยที่สุดคือ มีสถานภาพอื่น ๆ ได้แก่ หย่าร้าง และแยกกันอยู่ จำนวน 3 คน



คิดเป็นร้อยละ 1.00 ตามลำดับ มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 26.00 รองลงมาคือ การศึกษาระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า 98 คน คิดเป็นร้อยละ 24.00 รองลงมา การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 รองลงมาการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 รองลงมาระดับการศึกษาประถมศึกษา มีจำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 13.00 และน้อยที่สุด คือ ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 2.00 ตามลำดับ มีอาชีพอื่น ๆ ได้แก่ อาสาบ้านหนังสือ แม่บ้าน รับจ้างทั่วไป ขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง ธุรกิจส่วนตัว รักษาความปลอดภัย รวมไปถึงไม่มีอาชีพ เป็นต้น จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 27.00 รองลงมามีอาชีพเป็นพนักงานบริษัท/โรงงาน จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 26.00 รองลงมามีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 รองลงมามีอาชีพค้าขาย จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 18.00 และน้อยที่สุดคือข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 9.00 ตามลำดับ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 20,000 บาท มีจำนวน 283 คน คิดเป็นร้อยละ 71.00 รายได้ 20,000-30,000 บาท จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19.00 รายได้ 30,001-40,000 บาท จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00 รายได้ 40,001-50,000 บาท จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.00 และรายได้มากกว่า 50,000 บาท จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.00 ตามลำดับ

2. ผลการศึกษาความต้องการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบัง ที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน พบว่า ประชาชนนั้นต้องการมีส่วนร่วมที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็น 3.02 ($\bar{X} = 3.02$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านการรับและแบ่งปันผลประโยชน์ พบว่า ประชาชนมีระดับความต้องการ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็น 4.02 ($\bar{X} = 4.02$) รองลงมา คือ ด้านการดำเนินการและการปฏิบัติการ พบว่า ประชาชนมีระดับความต้องการ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็น 2.92 ($\bar{X} = 2.92$) ด้านการติดตามและประเมินผล พบว่า ประชาชนมีระดับความต้องการ อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็น 2.60 ($\bar{X} = 2.60$) และด้านการเสนอความคิด การวางแผน และการตัดสินใจ พบว่า ประชาชนมีระดับความต้องการอยู่ในระดับปานกลาง 2.55 ($\bar{X} = 2.55$) ตามลำดับ

3. ผลศึกษาความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบัง เป็นการศึกษาข้อมูลเชิงอนุมานเพื่อทดสอบสมมติฐาน พบว่า สมมติฐาน: ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีผลต่อการมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่าปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน ได้แก่ อายุ อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนผลต่อการมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนแตกต่างกัน ดังนี้

ผลการทดสอบการเปรียบเทียบความต้องการมีส่วนร่วมที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน จำแนกตามอายุ โดยใช้สถิติ One-way ANOVA ในการทดสอบ พบว่า ความต้องการมีส่วนร่วมที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน โดยรวมมีค่า Sig. เท่ากับ 0.01 ซึ่งน้อยกว่า



0.01 คือ ยอมรับสมมติฐาน หมายความว่า ประชาชนในชุมชนริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบัง ที่มีอายุแตกต่างกัน มีความต้องการที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นจึงนำผลการวิเคราะห์นำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยรายใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุต่ำกว่า 30 ปี มีความต้องการที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนมากกว่าอายุ 31-40 ปี อายุ 41-50 ปี และอายุมากกว่า 50 ปีขึ้นไป มีความต้องการที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนมากกว่าอายุ 31-40 ปี

ผลการทดสอบการเปรียบเทียบความต้องการมีส่วนร่วมที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน จำแนกตามอาชีพ โดยใช้สถิติ One-way ANOVA ในการทดสอบ พบว่า อาชีพของประชาชนในชุมชนริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบังที่แตกต่างกัน มีผลต่อความต้องการมีส่วนร่วมที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนแตกต่างกัน โดยมีค่า Sig. เท่ากับ 0.01 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 คือ ยอมรับสมมติฐาน หมายความว่า ประชาชนในชุมชนริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบังที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีความต้องการที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นจึงนำผลการวิเคราะห์นำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยรายใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีความต้องการที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนมากกว่าอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ ค้าขายและอาชีพอื่น ๆ มีความต้องการที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนมากกว่าอาชีพพนักงานบริษัท/โรงงาน

ผลการทดสอบการเปรียบเทียบความต้องการมีส่วนร่วมที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน โดยใช้สถิติ One-way ANOVA ในการทดสอบ พบว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของประชาชนในชุมชนริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบังที่แตกต่างกัน มีผลต่อความต้องการมีส่วนร่วมที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนแตกต่างกัน โดยมีค่า Sig. เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 คือ ยอมรับสมมติฐาน ดังนั้นจึงนำผลการวิเคราะห์นำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยรายใดบ้างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 20,000 บาท มีความต้องการที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนมากกว่ารายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,000-30,000 บาท รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001-40,000 บาท มีความต้องการที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนมากกว่ารายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 20,000 บาท



อภิปรายผล

1. ประชาชนในชุมชนริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบังมีความต้องการที่จะมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ด้านการเสนอความคิด การวางแผน และการตัดสินใจพบว่า ประชาชนมีระดับความต้องการอยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากประชาชนได้รับการประชาสัมพันธ์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น คณะกรรมการชุมชน กองทุนหมู่บ้าน สำนักงานเขต เป็นต้น แต่ยังไม่ทั่วถึง ดังนั้นจึงควรมีการประชาสัมพันธ์ให้ทั่วถึง จัดให้มีการประชุมหารือในการพัฒนาพื้นที่ให้ดีขึ้นเป็นประจำ ในด้านการดำเนินการและการปฏิบัติการพบว่า ประชาชนมีระดับความต้องการ อยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือนของประชาชน สามารถทำให้ประชาชนสามารถดำเนินการปฏิบัติการได้พอสมควร เช่น การบริจาคเงินและสิ่งของ และการร่วมแรงในการปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยว แต่ถ้าหากได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอกก็จะทำให้การดำเนินการมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ในด้านการรับและแบ่งปันผลประโยชน์พบว่า ประชาชนมีระดับความต้องการอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจากประชาชนในพื้นที่มีโอกาสเข้าไปขายสินค้าที่ระลึกในบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวของชุมชน อีกทั้งรายได้จากกิจกรรมหรือโครงการของชุมชน ส่วนใหญ่เป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามาแทนประชาชน ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดพื้นที่ให้ประชาชนเข้าไปขายสินค้าที่ระลึก ก่อนที่จะพิจารณาให้คนนอกพื้นที่ และควรให้ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมหรือโครงการของชุมชนให้มากกว่านี้ และในด้านการติดตามและประเมินผลพบว่า ประชาชนมีระดับความต้องการ อยู่ในระดับน้อย อาจเนื่องมาจากส่วนใหญ่ด้านการติดตามประเมินผลจะเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐและเอกชน จึงทำให้ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมได้น้อย ดังนั้นหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ควรที่จะเปิดโอกาสให้มีตัวแทนของประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล เพื่อที่จะรับรู้และแก้ไขปัญหาได้ตรงจุดมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ กุลจิรา เสาวลักษณ์จินดา (2555) ได้ทำการศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยว กรณีศึกษา อำเภอนิคมบ่งบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ที่ตอบแบบสอบถามมีส่วนร่วมในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง ประชาชนมีส่วนร่วมในด้านการแบ่งปันผลประโยชน์ร่วมมากที่สุด รองลงมาได้แก่ด้านการปฏิบัติการ ด้านการเสนอความคิด การวางแผนและการตัดสินใจ และด้านการติดตามและประเมินผล และยังสอดคล้องกับ คมลักษณ์ สงทิพย์ (2557) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กรณีศึกษา ตลาดน้ำวัดตะเคียน อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ตลาดน้ำวัดตะเคียน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาแต่ละด้านของการมีส่วนร่วมพบว่าประชาชนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในด้านการรับผลประโยชน์มากที่สุด รองลงมาได้แก่ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติและด้านการประเมินผลตามลำดับ

2. จากการศึกษาความแตกต่างของการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบัง พบว่าอายุของประชาชนในชุมชนริมคลองประเวศบุรีรมย์



เขตลาดกระบังที่แตกต่างกัน มีผลต่อความต้องการมีส่วนร่วมที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนแตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากอยู่ในวัยกลางคน มีประสบการณ์ การรับรู้ และแรงจูงใจในความต้องการมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนมากกว่าช่วงอายุอื่น ๆ อาชีพของประชาชนในชุมชนริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบังที่แตกต่างกัน มีผลต่อความต้องการมีส่วนร่วมที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนแตกต่างกัน เช่น ผู้ตอบแบบสอบถามมีอาชีพนักเรียน/นักศึกษา มีความต้องการที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนมากกว่าอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ อาชีพค้าขายและอาชีพอื่น ๆ มีความต้องการที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนมากกว่าอาชีพพนักงานบริษัท/โรงงาน อาจเนื่องมาจากสามารถรับหน้าที่จากหน่วยงานได้โดยตรง และมีความเข้าใจในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่มากกว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของประชาชนในชุมชนริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบังที่แตกต่างกัน มีผลต่อความต้องการมีส่วนร่วมที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนแตกต่างกัน จากการศึกษาจะพบว่าผู้ที่มีรายได้น้อยจะมีความต้องการมีส่วนร่วมมากกว่าผู้ที่มีรายได้สูง อาจเป็นเพราะผู้ที่มีรายได้สูงมีหน้าที่การงานดีหรือมีงานประจำอยู่แล้วจึงไม่มีเวลามากนัก ส่วนผู้ที่มีรายได้น้อยอาจมีเวลาว่างมากกว่าในการเข้ามามีส่วนร่วมกับชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวคนธ์ เหลืองทองคำและเสรี วงษ์มณฑา (2558) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน: กรณีศึกษาอำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนที่มีเพศ อายุระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีส่วนร่วมในการพัฒนา แหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืนในอำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ประชาชนเสนอแนะแนวทางโดยให้ประชาชนในชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีแนวทาง พัฒนาพื้นที่อนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรมและวิถีชีวิตชุมชน ให้มีคุณภาพมาตรฐานและมีความยั่งยืน เนื่องจากประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในการมีส่วนร่วมที่จะพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว แต่ยังขาดความร่วมมือในการดำเนินงานที่เป็นรูปธรรม รวมไปถึงข้อจำกัดในเรื่องงบประมาณสนับสนุน

องค์ความรู้ใหม่

จากการศึกษาความต้องการมีส่วนร่วมของประชาชนในชุมชนริมคลองประเวศบุรีรมย์ เขตลาดกระบัง เพื่อพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนผู้วิจัยจึงนำมาจัดทำเป็นกระบวนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวซึ่งเป็นองค์ความรู้ใหม่ ซึ่งได้มาจากการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) ซึ่งเป็นเทคนิควิธีทางสถิติที่จะจับกลุ่มหรือรวมกลุ่ม หรือรวมตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันไว้ในกลุ่มเดียวกัน จากการวิเคราะห์พบว่าสามารถแบ่งได้เป็น 9 องค์ประกอบ โดยผู้วิจัยได้ให้ชื่อแก่กระบวนการนี้ว่า กระบวนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว AEI³ (อ่านว่า กระบวนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เอ อี ไอ ยกกำลังสาม) ดังนี้

1. A (Assess Community Needs and Readiness for Tourism) ประเมินความต้องการของชุมชนที่อยู่โดยรอบแหล่งท่องเที่ยวและประเมินความพร้อมด้านการท่องเที่ยว การพัฒนาพื้นที่



ให้กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวขึ้นนี้อาจจะทำให้ชุมชนที่อยู่โดยรอบแหล่งท่องเที่ยวนั้นมีสภาพแวดล้อมที่แตกต่างจากเดิมโดยสิ้นเชิง เพราะสิ่งที่ชาวบ้านคุ้นเคยอยู่แล้วมีแนวโน้มที่จะนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในการวิถีชีวิตในแบบแผนการดำเนินชีวิตประจำวันของพวกเขา รวมไปถึงความสัมพันธ์ภายในชุมชนและกับผู้คนที่มาจากภายนอก ฯลฯ ก่อนที่จะพัฒนาพื้นที่นั้นให้กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยว

2. E (Educate and Prepare the Community for Tourism) การให้ความรู้และเตรียมความพร้อมให้แก่คนในท้องถิ่น เมื่อตัดสินใจที่จะเปิดรับการท่องเที่ยวแล้ว จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ความรู้และเตรียมความพร้อมทางด้านการท่องเที่ยวให้แก่คนในท้องถิ่น เช่น การอบรมเชิงปฏิบัติการการดำเนินการ ที่ควรจะอยู่ในรูปแบบของการระดมความคิดเห็นในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ระบุทรัพยากรและกิจกรรมภายในหมู่บ้านที่จะดึงดูดใจสำหรับนักท่องเที่ยว และเปิดโอกาสสำหรับทุกคนที่จะให้ข้อเสนอแนะในการดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยว

3. E (Establish Leadership) กำหนดหน้าที่ผู้รับผิดชอบ/ความรับผิดชอบในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว โดยอาจจะมาจากภาครัฐบาล หรือหน่วยงานที่สนับสนุนหรือมีความรู้ด้านการท่องเที่ยว มาให้คำแนะนำหรือเป็นที่ปรึกษาในครั้งแรก หากชุมชนนั้นยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการท่องเที่ยว แต่ถ้าหากชุมชนนั้นมีผู้นำชุมชนที่มีความรู้ความเข้าใจ และเล็งเห็นถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวอยู่แล้ว ก็จะทำให้การดำเนินการด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเป็นไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

4. I (Infrastructure Provide and Develop Community) จัดเตรียมโครงสร้างพื้นฐานและพัฒนาชุมชนด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ในขั้นตอนนี้แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีการกำหนดคณะกรรมการเพื่อดำเนินการบริหารจัดการ ควบคุมและดูแลกิจกรรมต่าง ๆ ภายในแหล่งท่องเที่ยว โดยการจัดตั้งคณะกรรมการบริหารชมรม หรือสมาคม เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการบริหารจัดการโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นต่าง ๆ ภายในแหล่งท่องเที่ยว เช่น จัดให้มีห้องน้ำ และส้วมสาธารณะให้บริการ และดูแลห้องน้ำและส้วมให้สะอาด อากาศถ่ายเท ไม่เหม็นอับ แสงสว่างเพียงพอ ซึ่งจากการศึกษาพบว่า สิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านี้เป็นปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวในระดับมาก ทั้งนี้ชุมชนต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนได้รับผลประโยชน์จากการจำหน่ายสินค้าที่ระลึกประจำท้องถิ่น ได้รับผลประโยชน์จากการแบ่งรายได้จากการขายของร้านค้าสวัสดิการของหมู่บ้าน

5. E (Execution With The Partnerships) ปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่รับผิดชอบกับองค์กร/หน่วยงานภายนอก หน่วยงานที่รับผิดชอบในแหล่งท่องเที่ยวควรมีการสร้างความสัมพันธ์กับองค์กร/หน่วยงาน รวมไปถึงแหล่งท่องเที่ยวภายนอกอื่น ๆ ด้วยโดยอาจจะเป็นการสร้างความร่วมมือระหว่างกันผ่านกิจกรรมต่าง ๆ โดยการจัดให้มีกิจกรรมร่วมกับกลุ่มการท่องเที่ยวแหล่งอื่นที่อยู่ใกล้เคียงกัน โดยอาจจะเป็นการจัดเป็นเส้นทางท่องเที่ยวร่วมกัน ซึ่งจะสามารถสร้างความสัมพันธ์กับแหล่งท่องเที่ยวอื่นโดยการแลกเปลี่ยนความรู้ ภูมิปัญญากับกลุ่มการท่องเที่ยวแหล่งอื่น



6. A (Adopt An Integrated Approach) บูรณาการการบริหารจัดการในภาคส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือกันจากหลายภาคส่วน เช่น การคมนาคม ไฟฟ้า น้ำประปา สาธารณะสุข ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน เป็นต้น ซึ่งหน้าที่และความรับผิดชอบนั้นจะกระจายกันออกไป ไม่มีหน่วยงานใดที่มีอำนาจหน้าที่ที่รับผิดชอบทั้งหมด ดังนั้นจึงมีความอย่างยิ่งที่จะต้องบูรณาการการบริหารจัดการภาคส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

7. A (Activity Design and Plan) กำหนดรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวและวางแผนเป้าหมายของกระบวนการในขั้นตอนนี้คือ กำหนดรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวและการวางแผน โดยเริ่มจากการประเมินคุณภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวและต่อมาคือประเมินความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว การระบุสถานที่ท่องเที่ยวและกิจกรรมที่เป็นเสมือนดังสัญลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว ก่อนที่จะพัฒนาไปสู่การท่องเที่ยวซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์หลัก ในทำนองเดียวกันกับการใช้ทรัพยากรและสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่อยู่ภายในแหล่งท่องเที่ยวและมีความน่าดึงดูดใจในระดับปานกลางจะได้รับการพัฒนาให้เป็นผลิตภัณฑ์ที่สนับสนุน

8. I (Identify Market Demand and Develop Marketing Strategy) กำหนดกลุ่มเป้าหมายทางการตลาดและกำหนดกลยุทธ์ทางการตลาด แหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งนั้นจะมีบริบทของพื้นที่ที่แตกต่างกัน ดังนั้นการกำหนดกลุ่มเป้าหมายจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นเพราะจะทำให้แหล่งท่องเที่ยวที่เข้ากลุ่มเป้าหมายและกำหนดกลยุทธ์ทางการตลาดได้ง่ายยิ่งขึ้น

9. I (Implement and Monitor Performance) ตรวจสอบประสิทธิภาพการดำเนิน สำหรับ การตรวจสอบการดำเนินการทางการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งนั้น จะต้องตรวจสอบในทุก ๆ ด้าน ทั้ง ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ ด้านสิ่งแวดล้อม และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว เพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำวิจัยไปใช้ประโยชน์

1.1 ด้านการเสนอความคิด การวางแผน และการตัดสินใจ หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ควรจัดการประชาสัมพันธ์ที่ดีและทั่วถึงแก่ประชาชนทุกคนในชุมชน จัดนิทรรศการเชิญชวนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ เพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวโดยรวมให้ดีขึ้น และควรจัดตั้งกลุ่มในแต่ละชุมชนเพื่อเสาะหาความต้องการและข้อเสนอแนะโดยตรงจากประชาชน

1.2 ด้านการดำเนินการและปฏิบัติการ ควรจัดให้หัวหน้าชุมชนได้ไปศึกษาดูงานในแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ เพื่อมาปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวของพื้นที่ให้ดีขึ้น และควรแบ่งงานกันเป็นทีมเพื่อสามารถปฏิบัติงานได้อย่างทั่วถึง

1.3 ด้านการรับและแบ่งปันผลประโยชน์ ควรจัดให้มีคณะกรรมการสำหรับการแบ่งสัดส่วนในพื้นที่การขายและการแบ่งผลกำไรในกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกัน



1.4 ด้านการติดตามและประเมินผล ให้งานหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ติดตามผลการดำเนินงานหรือกิจกรรมต่าง ๆ ให้มากขึ้น เพื่อที่จะสามารถนำสิ่งบกพร่องต่าง ๆ มาแก้ไขและพร้อมใช้งานอยู่เสมอ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้สอบถามและเก็บข้อมูลจากภาคประชาชนเท่านั้น ดังนั้นเพื่อให้เกิดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสำหรับผู้สนใจที่จะศึกษาในครั้งต่อไปควรศึกษาจากภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เช่น หน่วยงานจากภาครัฐบาลที่มีส่วนเกี่ยวข้องและสนับสนุนการท่องเที่ยว และจากภาคเอกชนที่เข้ามาดำเนินการด้านการท่องเที่ยวในบริเวณดังกล่าวควบคู่กันไปด้วย

เอกสารอ้างอิง

- กรมการท่องเที่ยว. (2561). *แผนยุทธศาสตร์พัฒนาการท่องเที่ยว พ.ศ. 2561-2564*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์วิไอพี ก๊อปปีปริน.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2549). *สถิติสำหรับงานวิจัย*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กุลจิรา เสาวลักษณ์จินดา. (2555). *การมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยว กรณีศึกษา : อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี*. (การค้นคว้าอิสระปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต). ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรญาณ.
- คมลักษณ์ สงทิพย์. (2557). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กรณีศึกษา ตลาดน้ำวัดตะเคียน อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- วิกิพีเดีย. (2562). *ข้อมูลคลองประเวศบุรีรมย์*. สืบค้น 3 พฤศจิกายน 2562. จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/ข้อมูลคลองประเวศบุรีรมย์>.
- สำนักงานเขตลาดกระบัง. (2562). *จำนวนประชากรในชุมชนริมคลองประเวศบุรีรมย์*. สืบค้น 13 พฤศจิกายน 2562. จาก <http://www.bangkok.go.th/upload/user/00000095/lkdo/download/3.pdf>.
- เสาวคนธ์ เหลืองทองคำ, และเสรี วงษ์มณฑา. (2558) *การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน: กรณีศึกษาอำเภอบางบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. *วารสารวิชาการบัณฑิตวิทยาลัยสวนดุสิต*. 11(1), 19-29.